

Beköszöntő

Az elmúlt évtizedekben valami visszafordíthatatlanul megváltozott a kórházainkban. Mások a hangsúlyok a betegek igényeiben; felértékelődött minden, ami emberi, közvetlen és személyes. Alakult a mi hozzáállásunk is, de ez lassabbnak tűnik, így a két változás még nem ér össze, bár hat egymásra, közelít egymáshoz.

Ma már nem lehet úgy megbecsült orvos vagy ápoló valaki, hogy a maga szakmai elefántcsonttoronyában, a tudás birtokában magába fordulva teszi a dolgát, a körülményekkel, a beteg kérdéseivel alig törődve, azokat inkább akadálnak tekintve. A betegek és hozzátartozóik követelik az emberi bánásmódot: az empatikus meghallgatásukat, a laikus kérdéseikre adott érthető és szabatos válaszokat, a praktikus környezetet és az értelmetlen várakozások mellőzését. Az egészségügy dolgozóit már nem tudós félistenként, hanem hús-vér társként, a gondjaik hordozóiként szemléljük.

Ha figyeljük az aktuális történéseket, az elmúlt hetekben is ezek voltak a kérdésfeltevések. Napi hír a médiában és a választási szezonokban ilyesmire érzékenyebb egészségpolitikában is, hogy a gyermekosztályokon hogyan lehetnek benn folyamatosan a szülők a gyermekükkel. Egyelőre csak szakmai, de várhatóan rövid időn belül szintén egészségpolitikai és társadalmi vitához vezet a családbarát szülésetek ügye: a várandós édesanyák családjai nem kérnek a megmerevedett, és egyre kevésbé közfinanszírozott közellátásból. Nem kevesen a magánintézetekbe menekülnek, és valószínűleg többen inkább nem vállalják a második vagy harmadik gyereket, amíg nem történik radikális változás. Ha helyi vagy országos „közönségdíjakat” osztanak az egészségügy szolgáltatóinak, akkor a személyesség, az alázat és a szolgálatkészség jelentik a „publikum” által kevésbé megismerhető szakmaiság mellett vagy azt megelőzve a fő szempontokat.

A kórházainkban nem ritkán „honvédők” vagyunk, és jogos vagy vélt szakmaiságra hivatkozva védjük a megrögzött szokásainkat, betegidegen kommunikációinkat és szabályrendszerünket. Máskor és máshol figyelünk és akár marketing szempontokat, akár a gyógyítás teljességét vagy egyszerűen humánus szempontokat figyelembe véve lépni igyekszünk. Mondhatjuk ezt a hozzáállást sokféleképpen ízlésünktől és szóhasználatunktól függően: szolgáltatói, piacérzékeny, emberbarát, családbarát vagy a gyógyítás teljességére törekvő szemléletnek.

A Magyar Kórhákszövetség konferenciáján és mindennapos munkájában a kérdés hangsúlyosan jelen van. A Három Királyfi, Három Királynő Mozgalommal megalkottuk a Családbarát Kórházi Osztály és Családbarát Kórház Díjakat, melyeket plenáris ülés keretében adunk át a konferencia zárónapján. A Bach Mindenkinek Fesztivál vezetőivel szövetkezve két tucat kórház munkatársaihoz és betegeihez vittük az ágyak mellé a spirituális magasságokba emelő gyógyító muzsikát. Díjakat hoztunk létre, és adunk át már másodízben a kórházrendszer szolgáltatói szereplőinek és csoportjainak. Fajsúlyos téma lett a kongresszuson a kommunikáció és az egészségértés. Kis lépések ezek, de egy irányba mutatnak, és igyekeznek segítséget és mintát adni a tagkórházaknak és a munkatársaknak, akiknek az adott időben az adott beteg melletti hozzáállásán dől el végül is minden.

A társadalmi elvárás intenzitása alapján a változás elkerülhetetlen. Vagy kicseni a közellátás egy részét (éppen a könnyebb és szebb részét) a magánellátás felé a közhangulat, vagy észrevesszük, hogy általános szemléletváltás kell. Nincs hátraarc: ezen az úton haladnunk kell, mert a vesztés további kiszolgáltatottságunkhoz vezet.

*Dr. Velkey György
az IME Szerkesztőbizottság
Tanácsadó Testületének
elnöke*